

Arrest

nr. 303 324 van 18 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 januari 2024.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LAMARCHE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, de heer M. S., en verzoekster, mevrouw E. B., die verklaren afkomstig te zijn uit Noord-Macedonië, dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 13 oktober 2022 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Verzoeker verklaarde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming bij terugkeer naar Noord-Macedonië te vrezen dat de vader van verzoekster hen niet met rust zou laten en voor problemen zou blijven zorgen. Verzoekster haalde eveneens de vrees aan dat haar vader hen niet met rust zou laten en mogelijks zou vermoorden. Op 20 september 2021 verklaarde het Commissariaat-generaal voormeld verzoek kennelijk ongegrond omdat er geen geloof kon worden gehecht aan hun vermeende problemen in Noord-Macedonië. Op 15 februari 2022 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het door verzoekers ingediende beroep bij arrest met nummer 268 362.

Na te zij terugkeerden naar Noord-Macedonië dienen verzoekers op 19 augustus 2022 huidig volgend verzoek in. Verzoekster verklaart in dit kader dat de problemen die zij eerder aanhaalden, nog steeds actueel zijn en dat de situatie verergerd is omdat ze nu zwanger is. Verzoeker haalt aan dat zijn schoonvader hen niet liet werken en hem aanhoudend beledigde. Verzoeker legt ter staving van dit volgend verzoek zijn paspoort, hun huwelijksakte en een busticket neer. Verzoekster legt eveneens haar paspoort neer en een document betreffende haar zwangerschap.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekers in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

De commissaris-generaal zet uiteen dat verzoekers' eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing 'kennelijk ongegrond' wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van de door hen aangebrachte problemen in Noord-Macedonië.

Hij voegt hieraan toe dat de beslissing door de Raad werd bevestigd en geen cassatieberoep werd aangetekend bij de Raad van State zodat hen geen beroepsmogelijkheden meer resten en de beoordeling vaststaat, behoudens wat betreft elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal stelt echter vast dat in onderhavig geval er geen dergelijk element of feit in verzoekers' dossier voorhanden is. Hij motiveert dat het loutere gegeven te zijn teruggekeerd naar Noord-Macedonië, niet gezien kan worden als een nieuw element in de zin van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst immers louter naar dezelfde elementen die zij reeds aanhaalde tijdens haar initieel verzoek om bescherming, met name dat haar vader en bij uitbreiding haar familie gekant is tegen haar relatie met haar echtgenoot en dat zij vreest dat hij of haar familie hen iets ergs zouden aandoen. Dat haar zwangerschap haar situatie erger heeft gemaakt, is geen element dat de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid kan opheffen, aldus de commissaris-generaal. Ook verzoeker beperkt zich naar de mening van de commissaris-generaal tot een herhaling van dezelfde motieven die werden aangehaald in het kader van hun eerste verzoek en aldus als ongeloofwaardig werden bestempeld. Hij reikt daarbij enkel zaken aan die volledig in het verlengde liggen daarvan zoals dat de vader van verzoekster hen niet liet werken en hem beledigde in aanwezigheid van anderen. De commissaris-generaal stelt verder vast dat de klacht die verzoeker beweert te hebben ingediend tegen de vader van verzoekster, niet wordt gestaafd door enig stuk. Bijgevolg kunnen ook de verklaringen van verzoeker geen aanleiding geven tot het opheffen van de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun verklaringen. De overige door verzoekers neergelegde stukken kunnen evenmin een nieuw licht laten schijnen op de eerder gemaakte beoordeling, zo besluit de commissaris-generaal.

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de verklaringen en documenten door verzoekers aangebracht in het kader van hun huidig volgend beschermingsverzoek, dat hij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de commissaris-generaal op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter

maken. Zijn bevindingen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij komen in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Verzoekers menen dat zij wel degelijk nieuwe elementen hebben aangebracht. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er echter nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers om internationale bescherming in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Deze dienen met ander woorden van aard te zijn om tot een andere beslissing te kunnen leiden dan deze genomen bij het eerder verzoek om internationale bescherming. Het is bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming evident dat rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd vastgesteld dat verzoekers er niet in slagen dergelijke elementen in de zin van voormeld artikel 57/6/2 aan te reiken. De door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen en stukken werden door de commissaris-generaal vanuit dit oogpunt onderzocht, doch niet aanvaard. De commissaris-generaal benadrukt terecht dat met betrekking tot verzoekers' verklaringen die worden herhaald, hun eerste verzoek door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en het hiertegen ingediende beroep bij de Raad werd verworpen. Verzoekers kunnen onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van hun vorige verzoek om internationale bescherming, die definitief is geworden. De commissaris-generaal kan eveneens worden bijgetreden waar hij duidt dat het gegeven dat verzoekers naar aanleiding van hun huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Dat verzoekers verder borduren op hetzelfde ongeloofwaardig relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan hun asiëldossier.

Verzoekers uiten hun ongenoegen, doch gaan voorbij aan de pertinente vaststellingen in de motieven van de bestreden beslissing, laat staan dat zij concrete elementen aanreiken die hier een ander licht op werpen. Verzoekers kunnen de beoordeling immers niet ombuigen door een loutere algemene opsomming te geven van elementen die zij reeds hebben aangevoerd en louter op algemene wijze te poneren dat zij wel degelijk nieuwe elementen hebben aangebracht. Voorts halen zij gevechten aan tussen verzoeker en zijn schoonvader en een ziekenhuisbezoek waarbij zij opnieuw verwijzen naar de klacht die door verzoeker zou zijn ingediend waarvan zij ook thans geen stavingstuk voorleggen. Verzoekers brengen bijgevolg geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissingen wordt aangegeven.

6. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

7. Bijgevolg lijken verzoekers geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen..

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 februari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP'n leggen een nieuwe aanvullende nota neer met 2 nieuwe documenten, die toegelicht worden door VzP'n. Er is de groeiende etnische problematiek (Albanees/ N-M). Een document gaat volgens verzoeker (verzoeker stelt niet zo goed N-M te begrijpen) om een soort oproeping om voor de rechtbank te verschijnen, een foto van een document dat hij gekregen heeft via de zoon van een oom, die bij hen thuis was binnengegaan en dit document daar gevonden had. Ze wijzen erop dat hun leven in gevaar is, er is een groot risico bij terugkeer. Momenteel leven ze bij landgenoten in België, niet in een opvangcentrum.”

5. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 19 december 2023 opgenomen grond.

Verzoekende partijen leggen ter zitting een aanvullende nota neer samen met twee nieuwe documenten waarvan ze verklaren dat deze documenten oproepingen betreffen om voor de rechtbank te verschijnen. In dit verband brengt de Raad in herinnering dat verzoekers' eerste beschermingsverzoek door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas. Het hiertegen ingediende beroep bij de Raad werd verworpen. Ook naar aanleiding van verzoekers' huidig beschermingsverzoek halen ze louter bijkomende verklaringen aan die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Thans op de terechtzitting leggen de verzoekende partij twee documenten neer, doch hebben de verzoekende partijen niet in een voor eensluidend verklaarde vertaling van deze documenten voorzien. Luidens artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de voormelde documenten door de Raad hoe dan ook niet in overweging genomen.

Het betoog van de verzoekende partijen dat ze niet naar hun herkomstland kunnen terugkeren omwille van de door hen aangehaalde problemen betreft niets meer dan een loutere herhaling van al eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten, waarop reeds uitgebreid werd ingegaan in de beschikking van 19 december 2023. Met hun betoog gaan zij evenwel niet of nauwelijks *in concreto* in op de

in de voormelde beschikking opgenomen grond, minstens slagen zij er niet in opmerkingen te formuleren die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS